

סלולרים מרגיזים, מתוך עיתון "הארץ"

בזמן האחרון יצא לי לנסוע כמה פעמים ברכבת. הקרונות של הרכבת דווקא די נחמדים: יש ריפוד כחול, מיזוג אויר, חלונות רחבים. אבל הנוסעים לא כל כך נחמדים. הם מדברים כל הזמן בסלולרי שלהם. לעזאזל, זה באמת כבר יותר מדי.

לא רק ברכבת. בבית קפה. בקולנוע. בחדרי ההמתנה. במעלית. בסופרמרקט. כאן. שם. ובכל מקום. שיחות קצרות, מְטוּמְטוּמֹת, מְרַגְזוֹת.

"הללללללללללל, מה העניינים? כן? יופי... אני מגיע עוד מעט מְאָמִי, ביי."

ועוד לא הגענו למיליוני הרינגטונים שְׁמֻטְמֻטְמִים את מוֹחֵנוּ. והעולם שותק. אין מנוחה לרגע. אתה, זאת אומרת אני, לא שורד נסיעה כזו בלי שימוש באוזניות. מה יהיה? אולי הגיע הזמן להפסיק להשתמש בניידים = (טלפונים סלולרים) במקומות ציבוריים הוֹמִי אדם = (מקומות שיש בהם אנשים רבים מאוד). מי שצריך לדבר בדחיפות, שיחכה כמה דקות, ושיבצע את זממו = (יעשה את המעשה הרע שלו) ברחוב, או השד יודע איפה, רק לא כשהוא יושב לְיָדִי.

אנשים התנגדו לחוק נגד עישון במקומות ציבוריים, אבל התרגלו. מישהו מְעִיז היום להדליק סיגריה באוטובוס? מי בעד חיסול הטרור (הסלולרי?) שְׁיָרִים את ידו.

שאלות

על מה המאמר מתלונן?

במה כותב המאמר נסע?

האם אנחנו יודעים מהמאמר לאן הוא נסע?

מה ההצעה של כותב המאמר?

האם לפי דעתו של הכותב יהיה קשה או יהיה קל לממש את ההצעה שלו? מה הטענה שלו?

עבודה בכתב:

תכתבו מכתב תשובה לכותב המאמר. התשובה שלכם חייבת לכלול את ההסכמה או את אי ההסכמה שלכם עם- הבעיתיות של הסלולריים. אם אתם מסכימים שזאת בעייה, איך אתם מציעים לפתור אותה? אם אתם לא מסכימים שזאת בעייה, למה זאת לפי דעתכם לא בעייה?